

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2304/2020
07.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Белић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 823/18 од 11.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 07.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 823/18 од 11.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 823/18 од 11.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 13269/16 од 22.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име разлике између износа плате и других новчаних примања која су исплаћена тужиоцу и оног који би му припао на име плате и других новчаних примања за период од јуна 2006. године до јуна 2007. године исплати укупно 16.365,33 USD у појединачним новчаним износима наведеним у овом ставу изреке у динарској противвредности са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 143.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 823/18 од 11.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног

касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Тужилац поднетом тужбом тражи накнаду штете коју му је тужена проузроковала тако што му у периоду од јуна 2006. године до јуна 2007. године, као припаднику континента цивилне полиције Републике Србије при мисији Уједињених Нација у ..., није исплатила накнаде које су му припадале по тада важећем Закону о учешћу професионалних припадника Војске Србије и Црне Горе, особља цивилне заштите и запослених у Органима управе Савета министара у мировним операцијама и другим активностима у иностранству („Службени лист Србије и Црне Горе“, број 61/04) и подзаконским актима донетим на основу тог закона - Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије и Црне Горе, особља цивилне заштите и запослених у Органима управе Савета министара за време учешћа у мировним операцијама и другим активностима у иностранству, Одлуке о одређивању основице за обрачунавање плате и додатака професионалним припадницима Војске Србије и Црне Горе за време учешћа у мировним операцијама и другим активностима у иностранству и Одлуке о висини додатака за ризик у служби и додатака за географске услове професионалним припадницима Војске Србије и Црне Горе за време учешћа у мировним операцијама и другим активностима у иностранству.

Првостепени суд је тужбени захтев одбио са образложењем да се на тужиоца - припадника полиције не примењују одредбе Закона и подзаконских аката на којима је засновао своје новчано потраживање, већ одредбе Закона о полицији („Службени гласник Републике Србије“, број 101/05) на основу којих је донето решење о његовом упућивању на извршавање задатака у оквиру континента цивилне полиције Републике Србије у означеној мировној мисији, односно на основу тог закона донетог Правилника о условима и начину избора полицијског службеника који се упућује на рад у иностранство и о његовим дужностима, правима и одговорностима за време вршења службе у иностранству („Службени гласник Републике Србије“, број 5/2007) по којем су му извршена сва плаћања (члан 7). Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, али је разлoзима за одбијање тужбеног захтева додао још један. По становишту тог суда, на положај, права и одговорности запослених у Министарству унутрашњих послова примарно се примењује Закон о полицији а супсидијарно, у смислу члана 169. тог закона, прописи о радним односима у државним органима ако тим законом и прописима донетим на основу њега није другачије одређено. Следствено томе, по схватању другостепеног суда, о праву на исплату зараде запосленом у Министарству унутрашњих послова упућеном у иностранство ради извршавања задатака у оквиру мировне мисије не одлучује суд већ надлежни старешина у органу туженог послодавца, доношењем појединачног акта о признању тог права и његовом обиму, односно висини. Због тога тужилац не може са успехом, применом опште нормe на коју се позива захтевати накнаду штете.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору не постоје разлози предвиђени чланом 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужиоца. Наиме, не постоји потреба за новим тумачењем материјалног права - одредби закона и подзаконских аката на којима је тужбени захтев заснован, а којима нису регулисани плата и друга новчана примања запослених у Министарству унутрашњих послова који су упућени на рад у иностранство, у неку од мировних мисија Уједињених Нација. Уз ревизију нису приложене правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима које би оправдавале потребу да се о тужичевој посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе. Одлука Уставног суда Уж 1457/2009 од 19.04.2012. године, достављена уз

ревизију, није од значаја јер је истом утврђена повреда права подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемченог одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, извршена одбијањем судова да одлучују о захтеву за накнаду штете. Решење Жалбене комисије Владе Републике Србије од 28.08.2009. године, такође достављено уз ревизију, није доказ за неуједначену судску праксу.

С обзиром на изложено, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

О дозвољености ревизије у споровима о новчаним потраживањима из радног односа одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побјаног дела, као у имовинскоправним споровима о свим другим новчаним потраживањима.

Тужбом, поднетом 14.04.2009. године, тражена је исплата новчаног потраживања у износу од 1.000.000,00 динара. Поднеском од 17.06.2014. године тужилац је преиначио тужбу и тужбени захтев повећао на износ од 16.365,33 USD у динарској противвредности. У време преиначења тужбе овај новчани износ одговара динарској противвредности од 1.389.035,20 динара по средњем курсу Народне банке Србије за валуту амерички долар, односно износу од 11.975,18 евра по средњем курсу Народне банке Србије за ту валуту на исти дан.

Из изложеног следи да је вредност предмета спора нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије, меродавне за дозвољеност ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП, због чега је применом члана 410. став 2. тачка 5) и члана 413. тог закона одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић